

[Korsgaard.]

at spille Moralist ved Siden af. Jeg tror, som sagt, ikke, at Moralens hverken lider Skade eller gavnnes ved dette Forslags Ophøjelse til Lov.

Jeg har ikke noget imod at gaa med til den Skattelov, som det i mine Øjne drejer sig om, at man faar, og at Staten derigennem faar de Penge, den har haardt Brug for, men med Hensyn til det, som den højtærede Finansminister har fremsat ved Lovforslagets første Behandling angaaende en Udvidelse af eller i alt Fald en principiel Forandring — kan man næsten sige — i vor bestaaende Skattelovgivning, vil jeg dog henstille, at man gaar varsomt frem.

Valdemar Sørensen: Det Skatteobjekt, den højtærede Finansminister beskæftiger sig med i det foreliggende Lovforslag, fremkalder ikke i nogen høj Grad Medlidenskab med dem, Bestemmelserne kommer til at gaa ud over. Selv under normale Forhold er det svært at se nogen fornuftig, samfundsmæssig Mening med den Konjunkturspekulation, der lever som en Parasit paa Børsens naturlige og nødvendige Virksomhed som Kapitalmarked og Værdimaaler for det Produktionsliv, der søger offentlig Finansiering, og under de foreliggende Forhold er det naturligvis endnu vanskeligere at se, hvorledes man, hvis Forholdene skulde arte sig saaledes, at der overhovedet aabnede sig Mulighed for en saadan Spekulation, skulde kunne tillade denne at tumle sig paa lignende Maade, som Tilfældet var i 1914—18, under den sidste Krig.

Det kan saamænd godt være — som det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde her, idet han faderligt holdt Haanden over den Spekulation, der muligvis kunde tænkes at foregaa —, at det ikke er til nogen Nytte at opstille moralske Betragtninger, og at man maa slaa sig til Taals med, at Spekulationen nok finder sin Vej ud. Men paa Forhaand kan jeg sige, at den almindelige Befolkning ikke vil være indstillet paa denne Linie. Jeg tror ikke, det vil være muligt over for en Befolkning, som man i den kommende Tid paa Grund af alle mulige Vanskeligheder maa paaføre alle mulige Afsavn, at hævde, at denne Befolkning roligt skal finde sig i at se et Spilgrassere paa Børsen i Lighed med, hvad vi før har set, blot fordi det ærede Medlem Hr. Korsgaard mener, at det er noget, man ikke kan komme til Livs. Befolkningen vil simpelt hen kræve, at man kommer det til Livs.

Naar man nu ser paa de praktiske For-

anstaltninger, der er blevet truffet til Regulering af Børsforretningerne, da de igen begyndte, er der noget, der ligesom giver et Billede af Modsætningen mellem Befolkningens Syn og det, der her foregaa, og det er det, at Skibspapirer — de Papirer, man venter den største Stigning i — har faaet den største Margen for den Stigning, der tillades. Er det nu ikke ejendommeligt, samtidig med at vi ser dette, at tænke paa, at Landet sender sine Sømænd ud paa et Arbejde, der under de nuværende Forhold er saa farligt, at vi jo ved, der skal et Mirakel til, for at de alle sammen skal komme levende hjem? Kan man da undre sig over, at Befolkningen, naar den ser paa dette Billede, drager en Sammenligning mellem paa den ene Side Børsspekulationen og paa den anden Side den Risiko, Medborgere personlig maa løbe? Det kan godt være, at dette er en moralsk Betragtning, som i det ærede Medlem Hr. Korsgaards og andres Øjne ikke gælder noget, men Befolkningen ser saadan paa det — og gør det med fuld Ret.

Saa er der endelig Spørgsmaalet om, i hvor høj Grad man kan begrænse denne Spekulation. Dette skal jeg ikke spaa om — jeg er ikke Fagmand paa det Omraade —, men jeg kunde dog tænke mig een Begrænsning, som under de øjeblikkelige Forhold vil forekomme de fleste naturlig, og det er den Begrænsning, der vilde bestaa i, at de Folk, der vil spekulere, maa spekulere for deres egne Penge, og at det derfor ikke bør være saaledes, at Bankmidler, som der under de Forhold, vi kommer til at leve under, kan blive saa haardt Brug for til produktiv Virksomhed, kan udlaanes i Spekulationsøjemed med indtil 80 pCt. af Papirernes paalydende Værdi. Et saadant Udlaan vil man i alle andre Kredse end dem, der har en eller anden Interesse i det, der foregaa her, være bestemt imod. Man vil ganske naturligt sige som saa, at de Folk, der under disse Omstændigheder vil spekulere, maa gøre det for deres egne Penge; og man maa oven i Købet finde det saare naturligt, at der paalægges dem en forhøjet Afgift eller maaske andre forhøjede Afgifter af den Slags, som den højtærede Finansminister her foreslaar.

Jeg tror, dette vil være den almindelige Betragtning; og jeg for mit Vedkommende vil i hvert Fald hævde dette Syn, idet jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag som en god Begyndelse og takker den højtærede Finansminister, fordi han i sin Fræmsættelse sagde, at en Spekulation som den, det her drejer sig om, i den Situation, vi nu er i, ikke paa nogen Maade vil faa Lov